

In het Land van Natuur en Mysterie.

Eindelijk komen wij boven, op den top van een dier enorme steenstapels. Dan krijgen wij op eens, als een weldadige verrassing, een prachtig en in verschillende richtingen zeer verscheiden uitzicht te genieten, en op eens ook voelen wij ons weer dicht bij de wereld, waarvan wij ons ver verwijderd hadden kunnen denken.

Beneden ons in de diepte zien wij den Vallon d'Aprémont liggen als een reusachtige kuil, welks bodem één bed van dichtbebladerde kronen is. Van dien bodem klimmen het donkere groen der dennen en het lichte groen van berken en beuken, gemengd met het grijs van den zandsteen in grillig getinte vakken en strepen, tegen de wanden op. En breed om dien reuzenkuil loopt in de hoogte een golvende rand die nu eens grauw is van steenen en dan groen van boomen. Over dien rand heen zien wij in westelijke en noordwestelijke richting het vlakke land, waarvan de oneindig verre horizont wegdoezelt in den nevel. Hier door een bosch — het bois de Thurelles — daar door een lange rij populieren, elders door een hoeve of door een dorpje, wordt van die vlakke van groene en gele akkers de eentonigheid verbroken. Zoo zien wij heel ver, als een grauwe plek, Saint-Sauveur liggen; dicht bij het dorp Chailly; saamgedrongen om het kerkje met zijn vierkanten stomppuntigen toren; en onmiddellijk beneden ons, juist zichtbaar over den steenigen rand ter zijde van ons, de gele muren en roode daken der boerenwoningen van Barbison.

In andere richtingen zien wij niets dan het woud dat ons voorkomt als een oceaán van veelgetint boomgroen, welks golvingen in de verre verte zachtblauwig bewaasd zijn onder den porcelein-blauwen zomerhemel, van waar de zon hare weldadige koesteringen over de aarde uitzendt.

Het is alom licht en leven, ondanks de steenmassa's die van dorheid getuigen, ondanks de eenzaamheid waarin niets schijnt te bewegen... klinkt daar niet van uit de diepte het vroolijk geroep van den koekoek, wiens stem er ons aan herinnert dat wij vroeg in de Junimaand zijn en dat de natuur nu krachtiger dan ooit werkzaam is om toekomstige oogsten voor te bereiden. Maar ook

herinnert die stem er ons aan dat wij hier slechts aan den ingang van het onmetelijke woud zijn en dat wij verder moeten.

Het dalen gaat niet gemakkelijk. Slingerend om rotsblokken, voert het smalle pad ons langs spelonken en door gleuven, over een nu eens steenigen dan zandigen bodem, om ravijnen welker diepte door dicht struikgewas voor het oog verborgen is. Toch duurt het niet lang of wij komen bijna zonder overgang in een vriendelijk boschachtige streek, in de ijle lommer van wijd uitstaande eiken, acacia's en beuken, waar tusschen dun laaghout lichtig is verspreid. Geen spoor is er over van de dorre rotsmassa's van zoeven... ja, toch nemen wij hier en daar een steenklomp waar, die even boven het bladertapijt op den grond uitrijst, maar zoo met mos begroeid is dat het er op z'n plaats schijnt. In het rond zingen de vogels en bijna heeft de natuur iets idyllisch.

* * *

Geen beter vervoermiddel door het woud van Fontainebleau is er denkbaar dan een stevig rijwiel; en ook niets waarborgt zoo zeer als dit de onafhankelijkheid van den zwerver onder de zon. In alle richtingen is dit woud doorsneden met breede en smallere, maar altijd goed onderhouden wegen; en daar waar het ontoegankelijk wordt voor het wiel, is altijd wel een bewaarplaats met vertrouwd toezicht te vinden.

Ons doel werd nu de stad Fontainebleau, die wij echter niet gehaast waren te bereiken, want wij wisten dat onze weg voeren zou langs het meeste woeste gedeelte van het woud, langs de rotsen en kloven van Franchard. Van de kleine boerenherberg buiten Barbison, waar wij onze rijwielen in bewaring hadden gegeven, reden wij recht op het gehucht Macherin aan, over een echt landelijken weg, nagenoeg langs den rand van het woud, dat zich nu eens dicht bij, dan verder af, aan onzen linkerhand uitstreckte achter een dicht gordijn van boomen en struiken, en waaruit de slag van lijsters en kwartels ons vroolijk toeklonk. Rechts van ons hadden wij de vlakke die tot Malesherbes reikt, de goudgeele tarweakkers, met papaverbloemen helrood